

Marianne Söderberg och nio operasångare ger stödkonsert för flyktingar i Sverige

Nio operasångare med rötter i Lund vill bidra till att hjälpa de flyktingar som nu kommer till Sverige. På söndag den 22 november kl 18 ger de en stödkonsert på Magle Konserthus i Lund. Vid flygeln sitter två av Malmöoperans drivna ackompanjatörer, Annika Bjelk Wahlberg och Max Lörstäd. Publiken kommer att ledsagas genom tre århundradens opera- och operettmusik av Marianne Söderberg, tidigare TV-journalist och känd från många program om klassisk musik. Välkända örhängen ur Tosca, Aida och Glada Änkan utlovas, liksom glömda guldkorn.

Sångarna är alla professionella och jobbar på skilda scener i Europa, USA, någon i Kina, oftast är de frilansar, några bor i Sverige, andra utomlands och de har kommit resande för den här konserten.

Alla intäkter går till Röda Korsets flyktinghjälp. Studentsångarna lånar gratis ut Magle Konserthus och Julius Biljettservice säljer biljetter utan påslag.

– Vi är många som vill visa vårt stöd för de flyktingar som kommer hit just nu, och vi är många som vill hjälpa till. Men inte alla har möjlighet att arbeta som volontärer eller ställa tomma rum till förfogande. Låt oss samla in pengar tillsammans, och se till att Röda Korset får ännu mer resurser för att hjälpa de som kommer hit, säger Lisa Löfqvist, en av de arrangerande sångarna. Gruppen kallar sig Opera Singers for Refugees.

– Röda Korset verkar för en human och rättssäker flyktingpolitik och ökad förståelse för människor på flykt, såväl i Sverige som internationellt. De är engagerade i de flesta delar av flykting- och integrationspolitiken; rådgivning om asylprocessen, familjeåterförening, till träning i svenska språket och återvändande.

Röda Korset försvarar asylsökandes och flyktingars mänskliga rättigheter, särskilt rätten till asyl och rätten att leva med sin familj. Årligen hjälper de ett par tusen människor att återförenas i Sverige.

Konferencier

Marianne Söderberg

Medverkande

Marieke Wikesjo (Oper in Starnberg, Konserter i Skandinavien, Tyskland, Österrike och Italien)

Karin Torbjörnsdotter (Staatsoper Stuttgart, International Music Festival Macau (China))

Emil Roijer (Komische Oper Berlin, Folkoperan)

Anna Nevander (div scener i Italien)

Lisa Löfqvist (Malmö Opera, Köpenhamnsoperan, Skånska Operan, div scener i Tyskland)

Signe Lind (Malmö Opera, Köpenhamnsoperan, Skånska Operan)

Tor Lind (Malmö Opera, Köpenhamnsoperan, Den Fynske Opera, Skånska Operan)

Staffan Lindberg (Malmö Opera, Operafabriken)

Christer Arwidson (Skånska Operan, Lilla Operan, Lunds Kammaropera)

Vid flygeln

Max Lörstad

Annika Bjelk Wahlberg

När & Var

Söndag 22/11 kl 18.00

Magle Konserthus, Magle Stora kyrkogata 4, 223 50 Lund

Konstauktion

Söndagen den 29 november
klockan 17.00

Gudrun Schyman
håller i auktionsklubban

Verken är skänkta av ÖSKG:s medlemmar.
Försäljningen går oavkortat till flyktinghjälpen.

ÖSKG TJÖRNEDALA KONSTHALL
Baskemölla

Solidaritet med det palestinska folket

Grupp 194 bjuder in till ett arrangemang med anledning av Internationella dagen för solidaritet med det palestinska folket

Lördag 28 nov kl 15 Studieförbundet, Ystadsgatan 53

Palestinsk musik, dabke, tal, teater mm

Arrangör: *Grupp 194*

Gastarna på Gastelyckan av Gunnar Stensson

Jag har gått över Domkyrkoplatzen ett par gånger under veckan. Vilken utomordentlig mötesplats för Lundabor mot rasism! Stor, tydligt avgränsad mellan domkyrkans grå mur och Liberiet, central men ändå avskild, med fantastisk akustik.

Det är platsen för en stor manifestation mot rasism den 29 november.

Kanske kan en samordning med kyrkan ske, så som skedde 1968 vid universitetets 300-årsjubileum, när demonstranter, bland dem en blivande ärkebiskop, sjöng *We shall overcome* i domkyrkan för att protestera mot apartheid i Sydafrika. Den gången ledde det till åtal och böter.

Däremot är det aviserade fälttåget mot de sverigedemokratiska gastarna mer tveksamt. Låt dem stanna där de hör hemma: på Gastelyckan.

*Fakta: Varje gång en fascist ler
dör en kattunge*

Bilden hämtad på [Facebook](#)

God Jul?

Gränskontrollerna förlängs, enligt ekot just nu, och skall gälla till den 11 december. I samma ekosändning rapporterade man om att inte alla flyktingar kan erbjudas tak över huvudet.

Om dessa tillstånd förlängs en gång till så får vi en verklig jul detta år. Jag tillåter mig att tvivla på att Josef och Maria hade fullgoda id-handlingar med sig. Om dom nu skulle lyckas passera gränsen så kommer de som barnlösa inte kunna få någon sovplats. Man får hoppas att det fortfarande finns något olåst stall i Sverige.

Fast det här är så klart inte på riktigt, det vet jag säkert som gammal och oförbätterlig ateist.

Göran Persson

Pressmeddelande

Äntligen – krav på märkning av produkter från ockuperat område

EU- kommissionen har beslutat att produkter som är tillverkade i de olagliga israeliska bosättningarna på ockuperad palestinsk mark, ska märkas så att de europeiska konsumenterna kan skilja dem från varor tillverkade i Israel, det Israel som ligger innanför de gränser som är internationellt erkända.

Föreningen Judar för Israelisk-Palestinsk Fred välkomnar detta beslut som en tydlig signal till Israel att ta de nödvändiga stegen mot ett slut på ockupationen och en rättvis fred.

Vi hoppas att regeringen snarast verkställer detta beslut så att konsumenter som inte stödjer ockupationen av Palestinsk mark kan göra ett val i butiken säger Olle Katz och Ilan Cohen, talespersoner för Judar för Israelisk-Palestinsk Fred.

Hittat på Twitter

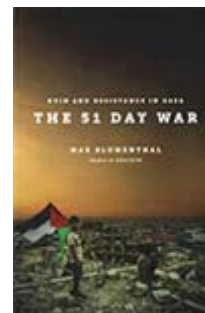

Boktips från Tidningen Kulturen

Förra sommaren attackerade Israel Gazaremsan. Det var tredje gången på sex år som de bombade. Antalet offer summerades: 2200 personer dog, 10 000 skadades, 300 000 tvingades flytta. Men efter att siffrorna summerats i pressen och attacken upphört, blev det tyst. Det fanns ingen plats för sörjandet.

Nu börjar skildringarna komma. Tre böcker skrivna av ögonvittnen är Charlie Andreassons *Dagbok från Gaza*, Mohammed Omers *Shellshocked – On the Ground Under Israel's Gaza Assault* och Max Blumenthals *The 51 Day War – Ruin and Resistance in Gaza*. En svensk sjöman, en palestinsk journalist och en amerikansk judisk journalist. Alla är skrivna som dagböcker, med korta kapitel om varje dags händelser.

Charlie Andreassons bok är det enda svenska vittnesmålet från attacken. Han åkte till Gaza för att arbeta med Gazas Ark, en del av Freedom Flottilla. Detta år skulle blockaden brytas inifrån. En båt skulle byggas i Gaza och avsegla med exportvaror, för att belysa hur Israels blockad mot Gaza- remsan inte bara handlar om att förbjuda import, utan främst om att förhindra export och därigenom isolera befolkningen ekonomiskt. Men under arbetet inleddes bombningarna och Charlie blev kvar.

Solidaritet med det andra islam och öppna armar för flyktingarna av Gunnar Stensson

Den populäre franske filosofen Bernard-Henri Lévy har knutits till Sydsvenskan och introducerades den 17/11 med en lång artikel om terrorn i Paris under titeln "Krig, en handbok".

I artikeln hävdar han två viktiga ståndpunkter som är kontroversiella i Frankrike, i Europa och i Sverige.

1. Vi fransmän, liksom vi svenskar och vi européer, måste stödja våra landsmän inom det

andra islam, upplysningens islam.

2. Vi är skyldiga att än mer öppna armarna för flyktingarna från IS terror.

De två ståndpunkterna är viktiga att kämpa för i en situation när många människor, politiker och stater agerar tvärtom.

Men Lévy's användning av begreppet "krig" är oklar och kan leda till felaktiga slutsatser. Jag har också svårt att acceptera hans retorik som jag finner otydlig, mångordig och auktoritär.

Ibland är den både chauvinistisk och direkt felaktig i sak. Ett exempel.

I en mångordig tirad (överst på tredje spalten) skriver Bernard-Henri Lévy "Dessa män som avskyr livsglädjen... borde... tvingas lyssna till Victor Hugos vackra ord från september 1870, efter massakern under Paris-kommunen: Att angripa Paris är mer än att angripa Frankrike, det är att förstöra världen."

Problemet är att Pariskommunen inte kom till makten förrän i mars 1871 efter kejsardömet fall. Så Hugo kunde inte gärna ha uttalat sig om den 1870. Den är inte heller entydig.

Under de två och en halv månader Kommunen härskade genomfördes reformer och begicks övergrepp. I maj 1871 erövrades Paris av de reguljära franska trupper som tidigare kapitulerat för tyskarna. Under den så kallade blodiga veckan i maj dödade de 20 000 till 30 000 fattiga, jämförelsevis obeväpnade parisare.

När Lévy skriver "massakern under Paris-kommunen" verkar det som om han snarare syftar på de övergrepp som begicks under Kommunens korta tid än på den massaker i folkmordsformat som begicks av Frankrikes armé.

Victor Hugo skrev en berömd dikt om Paris-kommunen. Den har titeln Vems är felet? (Á qui la faute) och handlar om en fattig kommunard som tillfrågas varför han försökte bränna ner det franska nationalbiblioteket med alla dess böcker som försvarar frihet, jämlikhet och broderskap.

Kommunarden svarar: Jag kan inte läsa.

Victor Hugo avslutar med raden: Vems är felet?

Den dikten skrev Victor Hugo 1872. Man finner den lätt på nätet. Den återspeglar nog bättre Victor Hugos åsikter om Pariskommunen och den blodiga veckan än det citat Lévy anför.

I Samhällets olycksbarn skildrar Hugo Pariskommunen och dess bakgrund. En musikal byggd på boken spelades härom året på Malmö Opera.

Islamiska staten formar sina motståndare av Gunnar Stensson

”Se fienden. Att säga ordet 'krig' är samtidigt att peka på en fiende. Det är en fiende som måste behandlas som en fiende, det vill säga enligt Carl Schmitts skola, som måste ses som en figur som man kan bruka list mot och låtsas ha en dialog med, slå till mot utan ett ord, inte under någon omständighet förhandla med. Men det är framför allt en fiende som måste kallas vid sitt rätta namn.”

Tycker du det låter totalitärt? Nazistiskt? Då är du på rätt spår. Carl Schmitt var en nazistisk ideolog, medlem av nazistpartiet från 1933 till 1945. Han betraktar det demokratiska samhället som en fasad som döljer den suveräna makten. Vid krislägen blir den verkliga makten synlig. Då agerar staten utan direkt konstitutionellt stöd genom att hänvisa till ett undantagstillstånd.

Texten ovan publicerades på kultursidan i Sydsvenska Dagbladet tisdagen den 17 november i en artikel med rubriken ”Krig, en handbok” av den franske filosofen Bernard-Henri Lévy.

Artikeln uppmanar till krig mot den Islamiska staten. Den konstaterar att den franska statsledningen har sagt det, på högsta nivå, liksom den politiska klassen med gemensam röst.

USA, Frankrike, Turkiet, Saudiarabien, Ryssland, Iran bekämpar redan Islamiska staten. Nu håller de på att samordna kriget.

Ingenting kan vara mer opportunt än att uppmana till krig mot Islamiska staten dagarna efter attentaten i Paris den 13 november. Men Bernard-Henri Lévy är framför allt en opportunist. I flåsande franskt jätteformat.

Han försvarar det franska kolonialvälde som behöll slaveriet till efter 1945. Han stöder Israels bosättningar och krig i Gaza.

Han deltog själv i Gaza - invasionen som inbäddad journalist och prisar invasionsarméns humanitet.

Sydsvenskan betraktar honom som liberal och det kanske han är. Han motsatte sig till exempel USA:s invasion i Irak 2003. Fast hundratals liberaler gjorde motsatsen.

Ingrid Fredriksson och Per Svensson översatte artikeln. De borde ha upptäckt dess brister men blev kanske övertalade av textens auktoritära svada.

Låt inte krigshetsarna ta över! av Lucifer

Jo, det är för jävla hemskt när plötsligt ett hundratal människor bara mejas ner. Men vad gör man sen? För oss som inte tror på någon sorts inneboende Ondska hos människor finns bara det gamla vanliga: att försöka förstå.

En kolonialmakt

Då är det så att Frankrike inte bara är konstens och kulturens hemvist utan också är en gammal förhårdad kolonialmakt. England och Frankrike delade på resterna av det gamla osmanska riket efter första världskriget och då blev Syrien och Libanon, där det senare karvades loss från Syrien, franska protektorat. Men Frankrike har ju förstås mest haft att göra med den muslimska världen genom Algeriet som sågs som en del av Frankrike tills det blev sitt eget efter ett blodigt befrielsekrig.

Frankrikes svårigheter att hävda sig industriellt och ekonomisk är kända, liksom dess vana att med militärmakt slå vakt om sina gamla afrikanska besittningar. Antingen det har varit vänstern eller högern som haft regeringsmakten så har det ofta varit läge för straffexpeditioner. Under sista året har en sådan i riktats mot den islamistiska rörelse som brukar kallas IS som mest är verksam i Norra Syrien. Missiler och bomber har haglat över krigare såväl som civilbefolkning. Ja, och så finns det en muslimsk befolkning på några miljoner i Frankrike.

Lita inte på socialister

Allt är som upplagt för konflikter inåt och utåt mellan det vita Frankrike och det bruna muslimska. Sådana konflikter löses inte i en handvändning. Men en sak är säker: de kan bara bli värre av en intensifiering av det franska flygbombandet. Mycket riktigt har den franska presidenten Hollande föreslagit just detta och bett om hjälp från kamraterna i EU. Och mycket riktigt har folkpartiledaren Jan Björklund talat för att vi ska skicka JAS Gripen dit. *When will they ever learn?* I torsdagens Aftonblad har Olle Svenning läst den förre franske utrikesministern Dominique de Villepin och skriver: "Vi borde lära oss av de förödande nederlagen för bombstrategin i Afghanistan och Irak. Så kan den före detta utrikesministerns tal sammanfattas. de Villepin är radikal gaullist. Tyvärr är det inte han utan socialister som styr

utrikespolitiken, både i Frankrike och [EU](#).”

Tanklöshet och brist på realism

Vi lever i en tid dominerad av krigshets på ett sätt man inte trodde var möjligt för några år sen och folk kan vräka ur sig vad som helst. I hysterin över IS har det nu också föreslagits att dess basområde i norra Irak ska bombas med kärnvapen. Och samme Björklund har föreslagit att vi ska skicka granatgevär (Carl Gustav om det är bekant) och små behändiga fordon på larvfötter för ökenkrigföring till kurderna. Undras vad Turkiet skulle säga om det? Räcker det inte med alla de vapen USA har skickat? Det förefaller mig vara samma tanklöshet och brist på realism som driver kampanjen för svensk Nato-anslutning.

Nej, vi ska inte gå med i Nato säger försvarsminister Hultqvist och öser på med allt tätare samarbete – det senaste förbluffande nog i den propaganda- och analyssammanslutning som går under namnet Stratfor. Det handlar om en sorts privatiserat CIA, dvs. en firma för faktainsamling och analys av världshändelserna ur USA:s perspektiv. Företaget har bildats i Austin Texas och om man ska sammanfatta i ett ord vad det gäller så är det geopolitik. Jovisst, det är inget fel att prenumerera på dess synpunkter så länge man vet vad dess avsikt är. Men Stratfors analyser har väl försvarsmakten väl läst i alla år, ska vi nu gå in som någon sorts bärande medlem?

Ny utrikespolitisk bandhund

Jag ser också att Mats Skogkär, Sydsvenskans nye utrikespolitiska bandhund efter Per T Ohlsson, nu ger sig på utrikesminister Wallström. Hon kan säkert försvara sig själv, men det är ändå intressant med den kampanj mot henne som nu tycks starta. Som vanligt handlar det om att regeringen inte ställer upp för Israel tillräckligt entusiastiskt. Enligt Israel så har vi nu gjort oss omöjliga att delta i fredsprocessen. Man kan bara tungt sucka: vilken fredsprocess? Men visst vore det trist om landets borgerliga ledarskribenter ställer upp för Israel lika oreserverat som Skogkär.

Polen som vapenbroder

Till slut ska jag också kritisera Wallström. Jag tänker på att Sverige har gått in i ett nära militärt samarbete med Polen. Det är ett land vars utrikespolitiska handlande på alla punkter jag kan komma på går i motsatt riktning mot Sverige, det må gälla flyktingar, handel, kvinnofrågor m.m. I ett avseende för dessvärre vi samma politik: lojaliteten med Ukraina. Det har jag uppfattat som en rest av Carl Bildts Karl XII-politik som går ut på att man ska slå sig ihop med sin motståndares värsta fiende oberoende av allt annat. Polen har liksom Ukraina ett stort antal oenigheter med Ryssland. Själv tycker jag att vi ska sluta flirta med Polen och upprätta normala

2015:33

förbindelser med Ryssland. Jag önskar att Margot Wallström ville framföra det.

Den svenska försvarsledningen och Hultqvist tycker säkert själva att de har kommit på något väldigt listigt när de kan säga nej till de borgerliga Nato-kraven med hänvisning till att de samtidigt lägger sig så nära Nato att dess generalsekreterare nästan tappar masken. Men allt detta är ju ett skådespel för inrikes konsumtion. Ute i världen talar man om Sverige som nästan-medlem och det är nästan detsamma som att vara medlem. Vill vi att Sverige ska uppfattas så? Jag tror inte det, inte ens de borgerliga partierna. Vi tycks ha en svag regeringschef som inte vågar stå fram och säga vad som ligger i Sveriges intresse: Ett svalt men korrekt förhållande till vår granne i Östersjön.

Hände något alls på G20-mötet? av Gunnar Stensson

De har ansvar för 74 procent av världens växtgasutsläpp och 80 procent av världens produktion.

De har ansvar för våra barns liv på jorden.

Det handlar förstås om G20-länerna som samlades i turkiska Antalya i söndags.

De driver jorden mot katastrof genom att subventionera fossilindustrin med 4000 miljarder dollar. Subventionera! Subventionera jordens värsta klimatkriminella företag!

Jordens människor kräver att subventionerna till undergångsindustrin upphör.

Fossilindustrin står inför ett totalt sammanbrott, en kapitalförstörelse av historiska mått när (eller om) världsekonomin ställer om i hållbar, klimatvänlig riktning.

Det vill fossilindustrin till varje pris förhindra.

Men en sådan omställning, en sådan revolution, ska ju ske på FN-mötet om miljön, som inleds om tio dagar!

Oktober har varit rekordvarm. På hela jorden. ”Oktober blev den varmaste månad som hittills uppmätts, drygt en grad högre än referensperioden”, säger Sverker Hellström på SMHI. Referensperioden är 1951-1980.

Det är bråttom. Klarar inte FN det, måste vi organisera oss och genomföra klimatrevolutionen själva.

Även om finansmarknaden havererar. Den är ju själva roten till det onda.

Miljöproblemen är inte avlägsna. De drabbar redan nu alla. Stora pengar står på spel på nära håll. Drabbas Malmö av ett lika stort skyfall som förra året finns inget skydd, det har framgått av ett par artiklar i Sydsvenskan häromveckan. Hela stadsdelar dränks. Långt från kusten.

Regn. Skyfall. Det handlar inte om havsnivåns höjning utan om den ökande nederbörden.

Kommunen, de boende och försäkringsbolagen betalar fortfarande hundratals miljoner för skyfallet förra året. Försäkringsbolagen tappar vinstmarginaler och höjer priset för alla försäkringstagare.

FN-mötet i Paris som inleds den 30/11 ska besluta om ett nytt klimatavtal. Alla minns vi det totala fiaskot på FN-mötet i Köpenhamn 2009.

Det nya klimatavtalet ska bygga på – håll i er nu – frivilliga åtaganden!

Jordens medeltemperatur får inte överstiga två graders uppvärmning före 2100, det är målet. Temperaturen har redan stigit en grad. Ska vi kunna hålla tillbaka temperaturstegringen så den inte blir högre än ytterligare en grad till på de 85 år som återstår? Kanske måste målet revideras till katastrofala fyra grader.

Det innebär visserligen att isarna i Antarktis smälter och havsnivån kan stiga sju meter. Alla

Sveriges kuststäder hamnar under vatten. Höje å blir åter en havsfjord.

Dessa katastrofrisker måste åtgärdas genom dyra anpassningar redan nu, som skyddsvallar runt världens metropoler. Och runt Skånes.

I Malmö grubblar man över huruvida en mångmiljardtunnel kommer att kunna rädda stan. Det verkar knappast så. Kanske bättre att bygga stan på stolpar.

Stoppade G4-länderna i söndags de fyra miljarder de hittills satsat på accelererande miljöförstöring?

Jag vet inte. De snackade nästan bara om terrordåden i Paris. Mötet hölls vid sämsta möjliga tillfälle, den 15/11.

Många miljöprofitörer var säkert glada. Inga beslut fattades och ingen kritik kom. Eller?

Ska FN:s miljömöte i Paris också gå åt helvete i det ändlösa svamlet om det rättfärdiga kriget mot Islamiska staten?

Konsthallssamtal mellan Lotte och Bengt

Lotte: Hej Bengt, kul att du nappade på mitt förslag i VB att vi skulle träffas i Konsthallen för att jämföra våra intryck av Truls Melins utställning. Ett givande samtal, tack för det!

Utgångspunkten för det var att du, som jag uppfattade ditt inlägg, bara såg den som bara en i raden av Lunds konsthalls obegripliga och oangelägna utställningar. Samt att om det inte framgår av ett verk (eller åtminstone av katalogen) vad konstnären vill ha sagt med det är det förfelat.

Jag för min del hade blivit starkt berörd av Melins utställning och förstått att andra känt likadant. Det vore synd, tyckte jag, om ditt negativa omdöme skulle få VB:s läsare att avstå från att besöka den.

Konst måste inte ha ett tydligt budskap som kan översättas i lika tydliga ord. Somligt kan bara uttryckas i bild, skulptur, poesi eller musik.

Efter att vi träffats förstår jag att du ser mer nyanserat på dessa saker än jag beskyllde dig för.

Men stämmer det att du rent principiellt menar att den konst som så kallat vanligt folk (usch) inte kan ta till sig är oviktig? Alternativt att den inte platsar i en kommunalt finansierad konsthall?

Bengt: Nej, det menar jag inte. Och konst kan vara av olika slag och förmedla olika känslor. Olika för dig och mig. Det som du tycker är vackert eller ger dig känslor och upplevelser kanske jag tycker är banalt och ointressant. Men förvisso är det ett problem att alltför många människor som jag träffar säger samma sak: Vi går inte in i konsthallen längre. Det är likadant varje gång. Det är bara en massa installationer som jag inte begriper. Prylar som är ditsatta utan förståelig mening. Tråkigt. Säger mig ingenting.

Kanske var jag dock lite för svepande i min utklassning av Melins ”skulpturer”. Påverkad av att ha sett alltför många enahanda och för mig just ointressanta utställningar i Lunds konsthall. Hans svarta tygstoder är suggestiva. Hans cykelhjul och fantasifulla ”projektorer” är just fantasifulla och roliga. Men som helhet ger det mig inte speciellt mycket.

Jag har nog också gett upp hoppet om att den nuvarande konsthallsledningen ska ändra sig, variera sig, anstränga sig att göra konsthallen intressant igen.

Lotte: Det gläder mig att du fick en viss behållning av att återse Melins utställning, det är den värd, och jag håller helhjärtat med dig om att det är sorgligt att det är så glest med besökare i Lunds konsthall. En konsthall ska ju vara en mötesplats, inte bara mellan konst och åskådare utan också mellan människor. Men kanske beror det publika ointresset inte enbart på att utställningarna upplevs som obegripliga och tråkiga? Alla är det trots allt inte.

– Det ska bli ett levande hus som det är trevligt att komma till, sa Åsa Nacking i Sydsvenskan när hon tillträdde som (icke tidsbegränsad) chef 2005.

Men så har det inte blivit. Tvärtom ökar otrivsligheten och tomheten. Böcker, kataloger, affischer och vykort finns inte längre att köpa. Tidskriftshyllan är borta. Kaffeserveringen är inte värd namnet. Sittplatser i salarna letar man förgäves efter och de anställda i receptionen kan åtminstone inte beskyllas för överdriven hjärtlighet.

Tycker du att vi i nästa omgång ska bjuda in Åsa Nacking till ett samtal och höra om hon tycker att det finns problem med verksamheten?

Bengt: Visst kan vi göra det. Fast egentligen borde det vara konsthallsledningens och kulturnämndens uppgift. De är väl medvetna om kritiken. Och visst kan man göra lokalen och utställningarna trivsammare men jag tror nog ändå att det handlar om inriktningen. ”More of the same”, hela tiden. Det blir inte heller bättre av den totala bristen på pedagogik och även marknadsföring. Sällan eller aldrig någon presentation på plats av konstnären och vad det handlar om. Jag menar inte att man ska skriva folk på näsan för varje objekt. Men jag tror att de vill att varje besökare ska ta till sig de fikonspråksfyllda ofta digra kataloger som finns för varje utställning.

Har du noterat ödsligheten? Oftast möts vi av tomma ytor och tomma väggar. Utställningarna fyller bara en mindredel av konsthallens yta och volym. Synd på så vacker lokal!

Lotte: Ska man försöka se positivt på saken kan man tack vare de många tomma väggarna och ytorna, där inga konstverk distraherar, verkligen uppleva vilket arkitektoniskt mästerverk Klas Anshelms konsthall är. Behöver vi egentligen några utställningar alls?

Bengt: Att låta hela lokalen stå tom är ju lite slösaktigt. Dessutom ligger huset på den mest centrala platsen i Lund. Självklart ska den användas! Den bör vara en samlings- och mötesplats! I tidernas begynnelse upplevde jag konsthallen som en spännande plats med mycket besökare och med många intressanta och publikdragande utställningar. Jag undrar vad som rör sig i huvudet på kulturnämndens ledamöter.

Lotte och Bengt: Vi fortsätter samtalet. Kanske efter nästa utställning...

Lotte Möller & Bengt Hall

Är Palestina svaret? av Bertil Egerö

Frågar sig Yvonne Ridley i en artikel den 18 November i Middle East Monitor. Hon använder sig bl.a. av Margot Wallströms uttalanden i svenska media nyligen, där hon inbegriper palestiniernas hopplösa situation i rötterna till dagens terrorattacker i Europa. Här följer artikeln i sin helhet.

Artikeln återfinns i [Middle East Monitor](#)

In the aftermath of the 9/11 atrocities, the then US President George W Bush convinced his fellow Americans that revenge was the only way to respond, and so he unleashed his never-ending War on Terror. No one stopped to ask why the attacks in New York and Washington took place, and the resultant retaliation was justified by primitive rhetoric that could have come straight from the script of a Spaghetti Western.

Thus, when French President François Hollande, regarded until now as more of a dove than a hawk, described last week's [terror attack in Paris](#) to be "an act of war" by Daesh there was surprise and dismay in equal measures. Syria has been bombed several times by France since Friday and [other NATO countries are being urged to join](#) the French and American air raids on so-called key Daesh targets. So far, so predictable.

However, at least one European country appears to be resisting the battle cries; step forward non-NATO Sweden. Not only is the Scandinavian country stepping back, analysing and evaluating the fallout from the horrors of the attack on Paris last week, but its foreign minister

has also broken ranks in the international community to draw a link between the ongoing [injustices imposed on the Palestinian people by Israel and the carnage wreaked upon the French capital](#).

Margot Wallström told television network *SVT2T* that the hopelessness of the Palestinian people was a factor which could not be ignored. Asked if she was worried about the radicalisation of young Swedes who might join Daesh, the foreign minister replied, “Obviously, we have reason to be worried, not just in Sweden but across the world, because there are so many that are being radicalised. Here, once again, we are brought back to situations like the one in the Middle East, where not least, the Palestinians see that there is not a future. We must either accept a desperate situation or resort to violence.”

Later, on Facebook, she called for people to “search for the causes of extremism before starting to fight it.”

Predictably, [Tel Aviv was outraged by the comments](#) and promptly summoned the Swedish ambassador to lodge a protest over Wallström’s remarks. Yesterday, spokesman Emmanuel Nachshon described the Swede’s comments as “ridiculous in their rudeness” before adding, “The Swedish foreign minister is systematically biased, hostile and one-sided against Israel when she points to the connection between the attacks in Paris and difficulties between Israel and the Palestinians.” A brutal, decades-long military occupation and colonisation is thus reduced to “difficulties”.

The reaction to Wallström’s words remind us of Danish author Hans Christian Andersen’s short story “The Emperor’s New Clothes” about a vain and arrogant ruler who hires two weavers to make him the finest suit of clothes ever worn. They convince him they’ve made a fabric so luxurious that only the stupid or incompetent can’t see it. As the emperor steps out in public, everyone goes along with the pretence, not wanting to appear foolish, until a child too young to understand, blurts out that the emperor is naked. The child’s simple declaration is then echoed by the crowd in this cautionary tale.

Wallström is neither foolish nor incompetent; she has simply called it as she sees it and, rather than being admonished, surely it would be more sensible to investigate the merits of what she has said. What’s more, Sweden is not alone in its refusal to give unconditional support to Israel. Earlier this week, the South African Police Service issued arrest warrants for four Israeli commanders who were deemed to be responsible for the attacks on the Mavi Marmara in 2010. The ship was part of a flotilla of vessels heading for Gaza to break the Israeli siege and deliver humanitarian aid and medical supplies. Spain, meanwhile, appears to have gone one step further after its legal authorities [issued an arrest warrant for Israeli Prime Minister Benjamin Netanyahu](#).

As the drums of war in Syria beat ever louder perhaps European leaders should investigate Wallström’s comments further regarding the lack of equality and justice meted out to Palestinians by the Israelis. To dismiss her comments out of hand would be an act of arrogance which could leave them as exposed as that foolish emperor.

The Middle East needs fixing [urgently](#) and four consecutive US presidents who’ve bombed the hell out of the region have simply made matters worse. It is time for a new strategy, and since the Middle East fault lines all begin in Palestine that would be a good place to start. To ignore Margot Wallström and continue to bomb Syria blindly — with inevitable civilian casualties — exposes us all to even more danger, wherever in the world we happen to live. If the question is simply what do we do about terrorism and extremism, then maybe, as the Swedish foreign minister suggests, Palestine is where we will find the answer.